

[Aage Fogh.]

om, at det vil være rigtigt at fortsætte med denne lovgivning, beder jeg den højtærede minister prøve på at finde en løsning på dette problem, og jeg tror, det vil være rigtigt, at vi samtidig prøver at finde udvej for en noget anden administration, således at der bliver mindre afstand mellem pengene og den mand, der skal bruge dem; så tror jeg, man ville få det helt rigtige udbytte af den foreliggende lovgivning.

Jeg anbefaler det foreliggende lovforslag; jeg ønsker det behandlet i et udvalg, fordi der er visse ting i forslaget, der måske skulle have en anden affattelse, og jeg ønsker, at udvalget skal drøfte mulighederne for, hvad der kan gøres, når de penge, vi nu har, er opbrugt.

Oluf Pedersen: Det foreliggende forslag drejer sig forsåvidt ikke om en ny bevilling, men om en noget lettere adgang til at opnå lån. Det har vist sig, at selvom staten her tilbyder lån til 3½ pct. og med 2 års afdragsfrihed o.s.v. — det er jo en fin sparekasse at låne i —, så vil folk alligevel ikke låne i den. Af den samlede bevilling under Marshalllånet på 210 mill. kr. har man i øjeblikket kun disponeret over den ene trediedel. Nu vil jeg sige, at jeg for mit vedkommende deler ikke det ærede medlem hr. Øllgaard tro på staten. Det ærede medlem var jo inde på, at disse lån, som staten yder, har haft uhyre store virkninger. Ak, ja, det er vel nok noget, der har virket! Hvis det ærede medlem ved, hvilken rolle det overhovedet spiller, hvad der bygges og repareres med lån, vil han også vide, at det er ganske forsvindende. Jeg synes også, det er naturligt, for den danske landmand er i almindelighed ikke socialist, han tror ikke på staten, han tror, han kan klare sig selv. De fleste venstremænd er vel ikke socialister, der er vist ikke ret mange, der er sådanne ærkesocialister, som det ærede medlem tilsyneladende var i sin tro på staten. Man kan altså ikke få disse penge ud, og så kommer man her med forslag om, at nu skal det gå lettere at få dem ud. Man pumper flere penge ud, man vil have gang i foretagendet. Nu vil den højtærede landbrugsminister se at få pumpeværket bedre i gang!

Det tror jeg ikke den højtærede landbrugsminister skulle; der er det besynderlige ved det, at vi i dag skulle have behandlet et forslag om bunden opsparing. Når det ikke er på dagsordenen, går jeg ud fra, at det skyldes, at formanden har ment — der kan måske også være andre grunde, det skal

jeg ikke skønne over —, men jeg kan ikke lade være med at tro, at formanden har ment, at dette forslag om udpumpning af penge kunne man ikke forene med forslaget om tvungen opsparing og indsigning af penge. Der skal være lidt mening i det, så vi ikke skal blive helt til grin herinde på rigsdagen. Her foreslår man at pumpe penge ud, og samtidig drøfter man forslag om, at man med tvang skal hente penge ind igen for at binde købekraften. Jeg kan ikke se nogen logik heri. Nu skal vi jo ikke komme ind på den bundne opsparings betydning i praksis, men hvis man går ud fra, at jeg regner lige så meget forkert, som man gjorde fra anden side, da man troede, at bunden opsparing havde nogen betydning, så er det, jeg siger: vi behandler her et forslag om Marshalllån — det drejer sig om 210 mill. kr. —, hvoraf der kun er disponeret over 70 mill. kr.; der er 140 mill. kr., der ikke er disponeret over. Ja, men hvorfor så ikke standse dette pumpeværk og så samtidig forlade tanken om bunden opsparing? Så er sagen jo klar, og så behøver vi ikke at lave noget så meningsløst som bunden opsparing. Jeg synes nok, at det, at man her vil pumpe flere penge ud — og jeg hører, at det ærede medlem hr. Øllgaard vil have, at der skal meget mere gang i foretagendet —, står ikke ret godt til; at man vil lave tvangsopsparing. Jeg synes, det er så helt urimeligt. Jeg vil gerne spørge, om ikke ministeriet, der jo må antages at have set alle disse forhold under eet, har drøftet det, og om ikke ministeriet kunne tænke sig at gå ind på den tanke, at nu standser vi udpumpningen, og så forlader vi den bundne opsparing, som jo socialdemokratiet og andre partier, også det konservative folkeparti indenfor visse kredse, har erklæret sig rede til at opgive, hvis regeringen kunne besinde sig til at lade den fare. Jeg stiller spørgsmålet til den højtærede landbrugsminister — nu kan det jo godt være, at ministeren ikke kan sige sin egen personlige mening; han skal vel tolke ministeriets opfattelse.

Der er en anden ting, som der også er grund til at understrege. Det ærede medlem hr. Aage Fogh var inde på, at statens lånevirkksomhed gik så langsomt, det var så dyrt og bekosteligt, at det, som man tjener ved den lavere rente for statslånet, det må man ofre på fordyret byggeri. Det er jo rigtigt, det er jo derfor; man ikke vil låne, fordi det er den dyreste form for lån, man har; til trods for at staten giver billige lån, bliver det meget, meget dyrere for